

V predchádzajúcom článku (Solas číslo 24, str. 6-11) sme sledovali príbeh kráľa Nabuchodonozora. Jeho príbeh pokračuje príbehom jeho syna, ktorý po ňom prevzal kraľovanie v ríši (Daniel 5:11). Aké ponaučenie si Balsazár vzal zo svojho otca? Poučil sa z lekcií, ktoré Hospodin udelil jeho otcovi? Osvojil si vyznania, ktoré Nabuchodonozor verejne vyznal? Spoznal Balsazár najvyššieho Vládcu cez to, ako sa Hospodin dával poznať jeho Otcovi? Nie!

Balsazár si nevzal ani kúsok ponaučenia z toho, čo sa udialo jeho otcovi. Neosvojil si nič z poznania, ktoré získal jeho otec. Pokračoval v modloslužbe a pred Najvyšším nemal bázeň. Usporiadal veľkú hostinu na ktorej jedli a pili, hodovali, a dokonca dal priniesť z bohoslužobných nádob chrámu Najvyššieho, ktoré Nabuchodonozor ukoristil v Jeruzaleme (Daniel 5:2), aby z nich pili. Zabávali sa „a chválili bohov, zlatých, strieborných, medených, železných, drevených a kamenných“ (Daniel 5:4). A to všetko po takých a toľkých veľkých zázračných nadprirodzených svedectvách, ktoré sa udiali jeho otcovi, ktoré sa udiali v kráľovstve, v ktorom on teraz kraľuje — a aj po posolstve, ktoré jeho otec dal rozposlať do celého sveta: „Kráľ Nabuchodonozor všetkým národom, ľuďom a jazykom, ktorí bývajú na celej zemi: Nech sa vám rozmnoží váš pokoj! Vidí sa mi byť slušným, aby som rozprával znamenia a divy, ktoré učinil pri mne Najvyšší Boh. Aké veľké sú jeho znamenia a aké mocné jeho divy! Jeho kráľovstvo je večným kráľovstvom, a jeho panstvo trvá z pokolenia na pokolenia...“ (Daniel 3:31-33). To je ako keby v súčasnosti takéto posolstvo vysielali všetky hlavné večerné správy po celom svete, všetky televízie a rozhlas a oznamovali ho cez všetky sociálne siete.

Počas kráľovho hodovania sa stal obrovský zázrak: „Ale v tú istú hodinu vyšli prsty ruky človeka a písali naproti svietniku na vápennú omietku steny paláca kráľovho, a kráľ videl čiastku ruky, ktorá písala“ (Daniel 5:5). Na smrť vydesený kráľ si nechal zavolať Daniela, aby mu nápis vyložil. Danielova reč znela (5:18–28): „Ty, ó, kráľu počuj! Boh Najvyšší dal Nabuchodonozorovi, tvojmu otcovi, kráľovstvo a veličenstvo, česť a slávu. A pre veličenstvo, ktoré mu dal, triasli sa a báli sa pred ním všetky národy, ľudia a jazyky; lebo koho chcel, toho zabil, a koho chcel, toho zachoval živého; koho chcel, toho povýšil, a koho chcel toho ponížil. A keď sa bolo povýšilo jeho srdce, a jeho duch sa zmocnil, aby robil pyšne, bol zosadený z trónu svojho kráľovstva, a odňali mu jeho česť, a bol vyhnaný spomedzi synov človeka, a jeho srdce sa stalo podobným srdcu zvierat, a mal svoje obydlie s divokými osly; bylinu mu dávali jesť ako volom, a jeho telo bolo máčané rosou z neba, až dokiaľ nepoznal, že Boh Najvyšší panuje nad kráľovstvom človeka a koho chce toho ustanoví nad ním. A ty, jeho syn, Balsazáre, neponížil si svojho srdca, hoc aj si toto všetko vedel. Ale si sa pozdvihol proti Pánovi nebies, a doniesli nádoby jeho domu pred teba, a ty i tvoji veľmoži, tvoje ženy i tvoje ženiny ste pili z nich víno, a chválil si bohov strieborných a zlatých, medených a železných, drevených a kamenných, ktorí ani nevidia ani nečujú ani nevedia ničoho, a Boha, v ktorého ruke je tvoj dych, a ktorého sú i všetky tvoje cesty, si neoslavoval. Vtedy bola od neho poslaná čiastka ruky, a bolo napísané toto písmo. A toto je písmo, ktoré je napísané: Mene, mene; tekel ufarsin. A toto je výklad vecí: Mene, sčítaný, (znamená, že) Boh spočítal tvoje kráľovstvo a ukončil ho. Tekel, odvážený: Odvážený si na váhe, a si nájdený nedostatočný. Peres, rozdelený: Rozdelené je tvoje kráľovstvo a je dané Médom a Peržanom“

A ako dopadol Balsazár? „V tú istú noc bol zabitý Balsazár, kráľ Chaldejov. Méd Dárius dostal kráľovstvo“ (5:30-31). Tu sa potrebujeme zastaviť a všimnúť si čo dôležité z tohto textu vyplýva.

O každom človeku, ktorý nie je zaodiaty rúchom spravodlivosti Pána Ježiša Krista platí, že keď ho Boh raz pomeria a odváži, bude nájdený ako nedostatočný („Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili“ – Rímskym 3:23) a jeho život bude odňatý od neho a premenený na večné zatratenie preč od tváre Pánovej („Lebo odplatou za hriech je smrť“ – Rímskym 6:23; „A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ Židom 9:27). Aká hrozná predstava, že keď by sme sa takto stretli s Bohom, vypočuli by sme si slová: „Bol si odvážený, a bol si nájdený nedostatočný“ a tie slová by znamenali konečný nezvratiteľný rozsudok. Aká radosť a milosť, že je tu možnosť

záchrany a vykúpenia z hriechov, keď sa môžeme stať dostatočnými skrze Pána Ježiša Krista („Lebo odplatom za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi“ – Rímskym 6:23).

A aké je v tomto ponaučenie pre nás, ktorí už skrze vieru v evanjelium patríme Pánu Ježišovi a sme ospravedlnení? Aby sme sa nekolísali vo viere, v poslušnosti viery, v nasledovaní Krista a v kráčaní po úzkej ceste podobne, ako kolísal Nabuchodonozor, ktorý striedavo vyznával a zapieral vieru, striedavo bol vo viere poslušný alebo sa v pýche búril a otáčal sa Bohu chrbtom chodiac po svojich vlastných bezbožných cestách. Božie slovo varuje, aby sme nežili neriadne a neprivodili si zbytočne časné tresty výchovnej božej palice: „Takže ktokoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej. Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha. Lebo ten, kto nehodne je a pije, je a pije si súd nerozsudzujúc tela Pánovho. Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých, a mnohí spia. Lebo keby sme sami seba rozsudzovali, neboli by sme súdení. Ale súdení súc od Pána káznení sme, aby sme neboli odsúdení so svetom“ (1. Korinským 11:27-32).

Záverom zhrnieme. Nečakajme také zázračné Božie konanie, aké sa dialo v životoch Daniela, Nabuchodonozora a Balsazára. To bola doba, kedy Boh učil svoj ľud veľkej lekcií a učil aj národy veľkej lekcií. My nie sme ľudia v takom postavení, v akom boli tí dvaja králi, ani nemáme také poslanie, aké mal Daniel. Poučme sa zo zapísaného Božieho slova. Princípy platia rovnako aj pre nás, aj keď sa nám to všetko bude diať v inej miere. Poučenia však zostávajú rovnaké.

Nech je naša viera taká, ako bola Danielova. Nech sú naše vyznania také, ako Danielove. Osvojme si Nabuchodonozorove vyznania, ale na rozdiel od neho si ich aj podržme vo viere, v

poslušnosti, v pokore, a v trvalom postoji pokánia. Pre každého, kto Kristovi ešte skrze vieru nepatrí, nech je odstrašujúcim príkladom Balsazár. Balsazár zosobňuje každého jedného z nás, kým sme ešte boli bez Boha na svete. Ale je tu nádej a pozvanie pre každého: Uver v Pána Ježiša Krista a jeho vykupiteľské dielo, a budeš spasený (Skutky 16:31).